

**[„AU AMEȚIT FANARIOȚII.”] Au
amețit fanarioții. 2264 – de
Mihai Eminescu**

Fotografie de arhiva. Mihai Eminescu de Nestor Heck – 1884. Basarabia-Bucovina.Info

Loviturile repezi ce le-am lăsat să cază asupra titvelor acestora incapabile decît de minciună, le-a amețit astfel încît, neputînd să răspunză, neavînd ce să răspunză ad rem, obiectiv, au început să aiureze, să vorbească-n bobote și-n dodii vorba ceea: Bună vremea nea Istrate! Doi boboci de rață, frate!

Într-un număr vedem acuzarea ca din senin ca reacționarii (care? unde? cine?) amenință pe rege cu asasinatul.

Mai ieri ne numesc pseudoînvățați, falsificatori ai teoriei Lamarck-Darwin, ca și cînd noi am fi de vină că cei mai mulți dintre roșii sînt cațoani vicleni și malonești, incapabili de-a se amesteca cu rasa română, incapabili de-a o pricepe chiar.

În sfîrșit, pe zi ce merge se urcă istericalele bizantine.

În furia care i-a apucat, foetor caprinus, putoarea de țap pe care-o răspîndesc, cu minciunile ce numai ei sînt în stare a le născoci, e de-a dreptul nesuferită. Astfel în cel din urmă număr „Pseudo-Românul” ne zice că nu ne-au crezut atît de răi, atît de cruzi încît să fim în contra spitalelor din sate.

Liniștească-se! Nu sîntem în contra înființării lor.

Deplîngem nenorocita necesitate de-a se crea spitale în sate, ceea ce nu mai e nici într-o țară europeană, deplîngem că noii fanarioți au exploatat cu atîta cruzime poporul nostru încît să fie nevoie a-l trata în spitale și credem că ele vor ajuta foarte puțin în contra unor rele sociale și politice.

Cauza morbidității țăranului român este exploatarea neomenoasă careia l-a supus demagogia, este uzura roșie, administrația roșie, sporirile bugetului, prestațiunile făcute pe moșiile roșilor, regimul alimentar rău, sărăcia; nu clima și epidemiile.

Sub aceeași climă poporul românesc s-au sporit sub Matei Basarab, s-au sporit sub Mihai Sturza, sub Barbu Știrbei.

Dar se stinge sub domnia a d-alde Flevas, C.A. Rosetti; || se stinge de greutățile ce i le impune pungășia și cocoteria guvernanților actuali.

Iată ceea ce am zis noi, și amețeala în care se află redactorii foii fanariote nu e nici esplanare pentru mistificațiile ce le dă publicului drept idei ale noastre, nu e nici justificare.

N-am numit „canalie” pe poporul românesc, ci am făcut numai deosebirea între poporul nostru sârmanul, care suferă de dominațiunea noilor fanarioți și între canalia dominantă, neromână, care-i impune această dominațiune prin gudurare, prin minciună, prin lingușire și în fine prin împrejurarea tristă că factorul esențial de control, stabilit de Constituția noastră, Coroana, nici cunoaște țara, nici află de cuviință a o cunoaște

Coroana nu știe ca subprefecții instalați în numele ei mână pe țărani ce nu pot plăti rămășițe mincinoase prin spini și prin pâraie; Coroana nu știe că poporul acesta e tratat mai rău decât animalele de cătră patrioții de la putere.

Coroana nu știe că. nu există lege pentru țaran, nu există autoritate, că singura lege e spoliarea din partea dominanților, singura autoritate biciul, mârmit nu de boier, nu de fiul țării, ci de străin, de ovrei, de grec, de rudele pân 'ntr-al șaptelea neam al d-lui C.A. Rosetti și Flevas, veniți de alaltăieri din Țara turcească.

Coroana nu știe că ministeriile și judecătoriile gem de greci neîmpământeniți cari nici nu pronunță bine românește, începând de la Curtea de Casație și sfârșind cu judecătoriile de ocol.

Iată ceea [ce] nu știe nici Coroana, nici poporul și ceea ce ne-am însărcinat noi a le spune amândurora. Și ceea [ce] nu știe nici Coroana, nici poporul românesc este că această stare de lucruri nu poate merge înainte, că o stare sistematică de putrejune și de corupție trebuie să dea loc la izbucniri și că

asemenea izbucniri ar fi periculoase în starea internațională, precară în care se afla România.

Lucrul merge atât de departe încât orice putere străină are în mână făgăduința de-a scăpa Moldova de jidani, Țara Românească de grecotei și că amândouă aceste făgăduinți sunt ademenitoare pentru poporul autohton al țării. Mai mult încă, între o stăpânire străină pe față și una mascată, între regim străin și exploatare străină organizată ca cea de astăzi, alegerea e aproape indiferentă pentru omul ce duce greutatea exploatării.

Precum împărați au murit de boala pediculară, de phtheiriasis, tot așa poporul românesc, care are nevoie de spitale în sate, moare de boala fanarioților și jidanilor paraziți cari s-au încuibat în organismul lui. Orice încheietură organică a lui, orice autoritate publică, de la ministerii până la subprefecturi, sunt cuiburi de incubațiune pentru acești paraziți, unde ei se clocesc, trimițându-și apoi odraslele la Paris, de unde aceste se-ntorc cu mii de trebuințe pe de-o parte, cu pofta de-a le realiza de pe spatele poporului pe de alta.

Toate secăturile cari au numărat pietrele ulițelor din străinătate și i-au populat lupanarele, toate mofturile contractate acolo, toate mizeriile se traduc aci, la fața locului, în cheltuieli bugetare, în ban plătit de birnic pentru a întreține pe aceste stârpituri.

Dar e vro comparație între românul autohton din America dunăreană și cel de sub guverne străine?

Chiar guvernul unguresc, oricât de rău ar fi și oricât de spoliator, e departe de-a se putea compara cu al nostru. De-acolo ne vin oameni încă sănătoși, cum erau ai noștri pe la 1850 – 60, ne vin cuminți cum erau ai noștri, ne vin veseli și muncitori cum erau ai noștri. Și acei ce ne vin ce găesc în țară?

Văd poporul autohton, pe frații lor aduși la sapă de lemn și având necesitate de spitale. Văd înflorind pe cine? Pe străinii aceștia; pe acești arhistrăini cari într-o sută de ani chiar n-au fost în stare a se adapta poporului românesc, a-l iubi, a-l respecta, care-i iau sute de milioane pe an, precupețindu-i pielea, pentru a nu-i da în schimb nimic, nici administrație de stat, nici știință, nici arte; nici adevăr c-un cuvânt, nici bunăstare.

Se știe că noi le-am contestat capacitatea de-a pricepe un adevăr, capacitatea de a discuta. Cu drept cuvânt le-am contestat-o.

La ei discuția nu înseamnă o comparare de argumente, ci oricare din secăturile acestea n-are alt scop decât de-a se arăta mai cu cap, de a-și ilustra mutra, de-a arăta că știe răspunde.

Noi zicem de ex. că nu spitalele sunt lucru de căpetenie, ci o descărcare a poporului de greutatele actuale, o îmbunătățire a stării lui materiale, a regimului lui alimentar, ei ne răspund că suntem cruzi și voim să lăsăm să moară femeile bolnave.

Iată răspuns sofistic de grec.

Noi dovedim că partidul dominant e compus din venetici (greco – bulgari), ei ne răspund că amenințăm pe rege și că nu cunoaștem teoria lui Lamarck.

Iată alt răspuns sofistic de grec.

Noi zicem că țăranul nu se bucură de binefacerile legii și trăiește sub un regim excepțional, ei ne răspund că Țarigradu 'i lângă Bosfor. Se potrivește ca nuca-n perete.

Ar fi vreme pierdută a discuta cu asemenea oameni, incapabili de-a pricepe ori de-a recunoaște un adevăr, precum sunt incapabili de-o faptă bună, de-o mișcare generoasă.

Sunt uscături, sunt descendenții unei rase învechite și

putrezite în corupție, sunt etnic bătrâni, în stadiul diselecțiunii, pe calea de a se-ntoarce la maimuța din care se trag.

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1 ianuarie – 31 decembrie 1881

TIMPUL

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1985-1989

Vol XII

Mihai-Eminescu.Ro